

Vitazstvo Srdca

ZACHRÁNILO NÁS DIETĀ

Rodina Panny Mărie

2016 (VI)/č. 113

*„Misia Matky Terezy ... zostáva v našich
dňoch výrečným svedectvom Božej blízkosti
tým najchudobnejším.“*

*Pápež František v homílii pri príležitosti svätorečenia
Matky Terezy dňa 4. septembra 2016*

Na Vianoce sa začalo naše dielo

*Desaťtisíce pútnikov z celého sveta, ako aj 13 štátnych a vládnych činiteľov
bolo 4. septembra 2016 na Námestí sv. Petra v Ríme pri svätorečení
Matky Terezy z Kalkaty (1910 – 1997). Kto by nepoznal „Matku chudobných“,
ktorá sa po celý svoj život zasadzovala za najchudobnejších z chudobných
a zvlášť za opustené deti a za ochranu nenarodených?*

*„Každé dieťa je Božím darom,“ hovorievala. „Keď budete počuť, že niektorá žena
nechce vynosť svoje dieťa, ba dokonca že ho chce potrať, pokúste sa ju presvedčiť,
aby mi to dieťa priniesla. Ja ho chcem. Budem ho milovať,
pretože v ňom vidím znak Božej lásky.“*

*„Prakticky každé Vianoce môjho života som strávila so sirotami. Pri nich som sa cítila blízko
Ježiška,“ povedala raz Matka Tereza talianskemu žurnalistovi Renzovi Allegrimu, ktorý sa s Matkou
Terezou spoznal prostredníctvom otca biskupa Pavla M. Hnilicu SJ.*

*V rozhovoroch s ním často spomínala svoje deti a Vianoce, túto „najväčšiu kozmickú udalosť v
dejinách“. Novinárovi povedala, že to bola jej matka, ktorá ju ako prvá posmelila, aby doma v Skopje
trávila sviatky s chudobnými deťmi.*

*„Každú nedeľu nás matka sprevádzala k nejakým chudobným rodinám v meste, niesla im potraviny
a šaty. A na Vianoce sme išli k najchudobnejším rodinám. Spomínam si na jednu vdovu, ktorá žila
so svojimi siedmimi malými deťmi v tmavej, špinavej miestnosti. Skoro mi puklo srdce, keď sme k nej
prišli a našli tieto úbohé stvorenia natlačené na jednej jedinej posteli s masnými, opotrebovanými
prikrývkami. Jedna jediná izba pre osem osôb, s akousi „dierou“, ktorá im slúžila ako kuchyňa, a bývanie
bez záchoda! Bola to potom naša matka, ktorá nám vysvetlila, že aj Ježiš prišiel na svet v bezútešnej
chudobe, v maštali, ktorá bola horšia ako táto miestnosť. Plakala som, keď som počula tieto slová.“*

*Matka Tereza pochádzala zo zámožnej albánskej rodiny. Jej otec bol vážený obchodník a rodina
žila v pohodlnej vile v Skopje. No na pranie rodičov si dievča prehlbovalo kontakt s chudobnými.
Nakoniec sa stala rehoľníčkou, aby sa celkom mohla venovať chudobným. Inštitút sestier z Loreta,
do ktorého vstúpila, pôsobil síce v misijných krajinách, ale venoval sa výlučne výchove a vyučovaniu.*

Osemnásť rokov pôsobila Matka Tereza ako učiteľka, ale potom predsa, ako sama hovorí, „som dostala povolanie v povolani. Ježiš mi dal pocítiť, že sa mám ujať najchudobnejších z chudobných ... Na Vianoce 1948 som chcela začať svoju novú misiu. Áno, vedome som si vybrala na to Vianoce, pretože tento sviatok reprezentuje podstatu našej viery. Vianoce sú symbolom pre utrpenie a zároveň symbolom víťazstva Božieho Syna, ktorý sa stal človekom. Utrpenie pre narodenie v chudobe a pre vstup do tohto sveta exilu a skúšky; a víťazstvo, pretože Ježiš, ktorý sa stal človekom, vykúpil ľudstvo, zvíťazil nad smrťou a daroval nám zmŕtvychvstanie.

Ráno 21. decembra 1948 som po svätej omši išla do chudobnej štvrte Motijhil, do jediného slumu, ktorý som poznala; do štvrte, ktorá sa nachádzala blízko školy, v ktorej som mnohé roky učila. Do tohto slumu som už dlhšiu dobu posielala svoje žiačky, aby tam zanesli vianočné darčeky, ktoré som pripravila pre chudobné, úplne neznáme deti.

*T*eraz došlo k tomu, že som konečne mohla ísť k týmto deťom aj ja sama, aby som slávila Vianoce v celkom „reálnom“ kontakte s Ježišom, ktorý žije v chudobných. Celý deň som zostala v slume Motijhil, aby som sa tam zoznámila s matkami a aby som sa zahrála s ich deťmi. Bola som taká šťastná a úplne som zabudla, že tu nemám zabezpečený nocľah. Tak som večer začala hľadať nejaké ubytovanie. Bolo to, akoby som zažila trochu z hladania nocľahu Panny Márie v požehnanom stave, ktorá nenašla miesto v hostinci a nakoniec sa musela uspokojiť s maštalkou, kde priviedla na svet Ježiša. Bola už polnoc, keď sa mi podarilo nájsť ženu, ktorá mi za päť rupií na jeden mesiac prenajala chudobnú chatrč. Hneď na ďalší deň som začala v tejto chatrči vyučovať päť detí. Mojich prvých päť detí! V mojom príbytku nebol ani stôl, ani stoličky a ani školská tabuľa. Palicou som písala písmená abecedy na holú zem. Tak som vyučovala! O tri dni neskôr sa päť detí rozrástlo na 25 detí a ešte pred koncom roka ich bolo 41. Neskôr som tam zriadila školu, ktorá bola dosť veľká pre 500 detí. Odvtedy slávim každý rok na Vianoce začiatok môjho diela.“

Mimoriadny darčkový kôš

*B*iskupa – svedka nezlomnej viery, Pavla M. Hnilicu SJ, rodáka z Uňatína, spájalo s Matkou Terezou hlboké priateľstvo 33 rokov. Pri opakovaných návštevách v Indii podporoval biskup Hnilica Matku Terezu a jej sestry v misijnej práci často celé týždne. Pritom konštatoval:

„*V*ianoce boli v centre spirituality Matky Terezy. Tento sviatok pre ňu znamenal najviac, pretože na Vianoce 1948 sa začalo jej dielo pre chudobných.

Vo všetkých ľuďoch, aj v opustených deťoch, videla to slabé a bezbranné dieťa, ktoré sa narodilo v betlehemskej maštali. Viackrát som s Matkou Terezou strávil vianočné sviatky, no jedny Vianoce mi zvlášť utkveli v pamäti: bol som v Indii, v Kalkate. Matka Tereza ma 24. decembra pozvala k štedrovečernému stolu, aby som s ňou a jej sestrami slávil vianočnú vigíliu. Bola to chudobná večera, takmer biedna, ako je to zvykom u misionárok lásky. Ale bola to večera bohatá na vzájomnú náklonnosť, radosť a súrodeneckú lásku. Atmosféra bola taká srdečná, že sme takmer zabudli jesť – až kým sme odrazu nepočuli niekoho zaklopať na dvere.

Jedna zo sestier sa išla pozrieť a vrátila sa späť s košom, ktorý bol prikrytý šatkou. *„Jedna žena mi ho podala a hneď nato odišla,“* povedala. A kým niesla kôš k Matke Tereze, dodala: *„Asi to bola nejaká dobrodinka, ktorá nám chcela na Vianoce podarovať trochu jedla.“* Matka Tereza odokryla šatku a

oči jej začali žiariť. *„Ježiš prišiel,“* povedala so žiarivým úsmevom. A sestry sa zhrkli okolo nej, aby sa pozreli.

V koši ležalo spiace dieťa, ktoré malo len pár dní. Bolo to nechcené dieťa. Žena, ktorá ho priniesla, bola možno matkou novorodeniacka, ktoré si nemohla ponechať, a preto ho zverila sestrám. Takéto niečo sa v Kalkate stáva často. Sestry sa s radostnými výkrikmi združili okolo koša, všetky očarené spiacim dieťaťom. Na to sa dieťaťko zobudilo a začalo plakať. Vtedy Matka Tereza zobrala dieťa do svojho náručia. Pritom sa usmievala a zároveň mala slzy v očiach.

„Teraz môžeme povedať, že naše Vianoce sú skutočne úplné. Nie je tak?“ povedala. *„Ježiš prišiel do nášho streda. Ďakujme Bohu za tento nádherný dar.“*

Svedectvo jedného dieťaťa

Ako mnohé iné páry žijú aj Giovanni a Valentina z Milána už mnohé roky spolu bez toho, aby pociťovali potrebu zosobášiť sa – či civilne, alebo cirkevne. Keďže sa Valentina považuje za ateistku a ani Giovanni nepraktizuje svoju kresťanskú vieru, nedali pokrstiť ani svojich dvoch synov Francesca (7 rokov) a Nicolú (4 roky). Mimochodom ale, svoje deti dali na súkromnú katolícku školu, pretože má povest' najlepšej školy v ich štvrti. Zároveň ich dojalo stretnutie s riaditeľom školy a učiteľským personálom, keď sa presvedčili, ako im všetkým osobne veľmi záleží na výchove detí.

Minulý rok sa rozhodli, že stravia vianočné prázdniny na Sicílii, v mieste rodiska Giovanniho rodičov. Dom sa nachádza v strede dediny, hneď vedľa farského kostola. Cez reproduktory sa z neho hlasno ozývali vianočné piesne, ako aj prenosy všetkých liturgických slávností. Nicolino a Francesco boli nadšení, pretože mnohé z týchto piesní sa naučili v škole v Miláne. Z celej sily spievali v obývačke všetky piesne spolu s ľuďmi z kostola a naplno prežívali vianočnú atmosféru.

Giovanni a Valentina organizovali výlety, aby navštívili najkrajšie miesta Sicílie, pretože chceli svojim deťom niečo ponúknuť. Na konci jedného náročného dňa, keď pešo prešli viac kilometrov, sa Giovanni spýtal detí: *„Čo sa vám dnes páčilo najviac zo všetkého?“* Nicolino odpovedal: *„Mne sa najviac páčil Ježiško!“* Naozaj navštívili ráno jeden kostol a štvorročný chlapček si zbožne a vrúcne kľakol pred jasličkami, v ktorých ležal Ježiško. Od svojich učiteľov chlapci už počuli niečo o tomto Dieťatku a dokonca sa naučili aj modliť. Tento pekný okamih dojal nielen rodičov, ale i pátra, ktorý bol práve vtedy v kostole: toto dieťa prejavilo malému Ježišovi tak veľa lásky ... – a čo oni, dospelí?

Čo všetko Giovanni a Valentina urobili pre svoje deti cez tieto vianočné sviatky! A predsa najviac dojal a oslovil malých i veľkých práve Ježiško v jasličkách. Doteraz boli toho názoru, že v otázke náboženstva treba deti nechať slobodné, aby sa po dosiahnutí dospelosti samy rozhodli, či a akú vieru chcú praktizovať. Ale po týchto vianočných prázdninách zmenili svoj názor a rozhodli sa, že svojich synov dajú pokrstiť. Štvorročný Nicola, ktorý kľačal pred jasličkami a rozprával sa s Ježiškom, svojich rodičov naučil, že toto Dieťa mu dokáže dať toho viac, ako všetky pôžitky sveta.

Päť novokňazov - aké to požehnanie!

*Vkladáním rúk J. E. Maura kardinála Piacenzu z Ríma boli v sobotu
dňa 27. augusta 2016 v Bazilike svätej Anny v Altöttingu
vysvätení za kňazov piati diakoni z piatich rôznych krajín: P. Sanghee Andreas Park
z Južnej Kórey, P. Luca Ambrogio Ruggeri z Talianska, P. Janko Maria Studer
zo Švajčiarska, P. Norbert Maria Herre z Nemecka a P. Hermann Josef Mallaun
z Rakúska. Svojím spôsobom sú títo novokňazi vďační aj vám,
milí čitatelia, pretože svojimi modlitbami, obetovaným utrpením
či finančnou podporou počas štúdia a formácie im pomáhali mnohí z vás.
Aj preto dnes môžu stáť pred oltárom a sľúbili,
že i v budúcnosti budú v pastorácii na vás myslieť s veľkou vďačnosťou.
Na nasledujúcich stranách Vám vydávajú svedectvo
o svojej osobnej ceste viery.*

Kardinál Piacenza hovoril vo svojej kázni o veľkom eucharistickom tajomstve, ktoré sa skrze kňaza denne sprítomňuje na oltári. Prinášame z nej krátky úryvok:

„*K*eď slávime Eucharistiu, vidíme, že sa náš život účinne stále viac mení. Mohli by sme povedať, že sa v Kristovi ,prepodstatňuje, je premenený v Krista vo svojej podstate. Vkladáním rúk biskupa sa sprostredkuje neoceniteľný dar Duchu Svätého; tento dar vás pri slávení Eucharistie robí schopnými zvolávať Duchu Svätého a okrem toho už o malú chvíľu po prvýkrát účinne vysloviť slová premenenia. Hľa, aké veľké tajomstvo nám bolo darované! Aké vznešené povolanie! Celý život by sme mohli zotrvať v poklone a vo vzdávaní vďaky, a to i za jednu jediná slávenú svätú omšu, lebo vieme, že je pre svet oveľa vzácnejšia než akákoľvek iná ľudská realizácia. A neexistuje účinnejší spôsob budovania Cirkvi ako slávenie Eucharistie. Drahí bratia a sestry, drahí kandidáti na kňazstvo; vždy, keď kňaz vyslovuje slová nad chlebom a vínom: ‚Toto je moje telo, toto je moja krv,‘ s úmyslom robiť to, čo robí Cirkev, verím bez akejkoľvek pochybnosti, že sa tu po vtelení Božieho Syna deje najväčší zázrak v dejinách: transsubstanciácia – prepodstatnenie, premenenie chleba a vína na pravé telo a krv, v pravú dušu a Božstvo nášho Pána Ježiša Krista, ktorý zomrel a vstal z mŕtvych.

*T*oto vedomie mi každý deň pomáha žiť dojímavú veľkosť kňazskej služby, hľadiť na Cirkev a dejiny nadprirodzeným okom. Toto vedomie pomáha všetkým kňazom každý deň chváliť Pána za nepochopiteľný dar, ktorého sa im dostalo. Pomáha im, aby si boli vždy vedomí Božieho milosrdenstva, do ktorého sa obliekli a ktorého sprostredkovateľmi sa stali.“

Dieťa Panny Márie

Ako naznačuje už jeho prímické motto: Hľa, tvoj syn ... - Hľa, tvoja Matka ..., chce P. Hermann Josef Mallaun vykonávať svoju kňazskú službu celkom ako dieťa Panny Márie.

„Najviac sa teším na to, že ľuďom sprostredkujem dôveru v Boha, nášho nebeského Otca, a vydám svedectvo o tom, že máme Matku, ktorá nás miluje, rozumie nám, je stále s nami a vedie nás. Práve toto vedomie dnes chýba mnohým ľuďom.“

Johannes (prijal ako kňaz meno premonštráta svätého Hermana Jozefa zo Steinfeldu) sa narodil 20. júla 1990 ako piate dieťa v hlboko veriacej rodine v Tirolsku. P. Hermann Josef sám o tom hovorí: „Keď som mal desať rokov, veľmi rád som ministroval. S mojou kamarátkou Stefanie (teraz sr. Luisa), ktorá pochádzala z tej istej farnosti ako ja, sme veľa času trávili v kostole. Keďže sme mali dobrých kaplánov, ktorí vo voľnom čase podnikali s nami zaujímavé veci, radi sme chodili na svätú omšu aj počas týždňa. V tom čase som si niekedy predstavoval, aké by to bolo pekné, keby som sa stal kňazom. Fascinovalo ma stáť pri oltári. Vo svojej detskej logike som rozmýšľal: „Keďže ako dospelý už ministrovať nebudem, stanem sa teda farárom.“

Rodičia Mallaunoví začali v roku 1997 chodiť na stretnutia pre veriace rodiny. Najmladší syn bol, samozrejme, vždy s nimi. Malý Johannes sa cítil veľmi dobre v spoločenstve iných detí. Takýmto spôsobom už od mala vyrastal v spiritualite našej duchovnej rodiny. Keď mal 14 rokov, zažil prvýkrát Veľký týždeň v seminári v Ríme. Bola to skúsenosť, na ktorú už nevedel zabudnúť. V tom istom roku raz do mesiaca začal P. Maximilián viesť jednodňové duchovné obnovy pre mladých z Innsbrucku a okolia. „Veľmi sa mi to páčilo, pretože som tam stretol milých ľudí. Stali sme sa priateľmi. Nikdy mi nepadlo zatažko cestovať aj hodinu a pol vlakom, len aby som tam mohol byť.“

Škola bola jeho krížom. Pretože začal skoro so školskou dochádzkou, mal značné ťažkosti s učením. Z toho, čo tam počul, ho v podstate nič nezaujímalo. „Učil som sa, pretože som sa musel učiť. Bolo to však veľmi frustrujúce, pretože i napriek mojej snahe som nedosiahol úspech, po ktorom som túžil.“ A tak sa jeho veľkou vášňou stali počítačové hry. Rodičia síce určili hranice, no časom sa vždy našli nové spôsoby, ako obísť rodičovské pravidlá alebo ako ich jednoducho prepočítať. „Počas týždňa som trávil každú voľnú minútu pred počítačom. Cez víkend to mohlo byť aj 10 – 15 hodín. Tvorili sme skupinu ôsmich až desiatich hráčov, spolu sme sa hrali, každý doma pred vlastným monitorom.“

Nešťastná mama sa snažila všetkými možnými spôsobmi vytrhnúť svojho syna zo závislosti. No jeho tromfom bola vždy nasledujúca odpoveď: „Buď rada, že nechodím von. Lahko by som si našiel dievča a potom by bol koniec s mojím kňazským povoláním.“ Rodičom ostávala už len modlitba.

Johannes od detstva poznal Rodinu Panny Márie, preto mu bolo jasné, že chce žiť túto spiritualitu. „Čo ma potom fascinovalo na spoločenstve, bola kombinácia veľmi peknej liturgie a hlbokého života modlitby, a zároveň rodinnej atmosféry. Bolo tiež prirodzené, že sa mohol hrať futbal, keď sme naň mali čas. Napriek tomu, že som bol oveľa mladší, seminaristi sa hneď stali mojimi priateľmi. Cítil som sa ako v rodine.“ Preto sa rozhodol už ako 14-ročný, že tak skoro, ako to len bude možné, pôjde do Ríma. Najskôr však musel ešte zvládnuť školu. Absolvoval tri roky na poľnohospodárskej škole a – na počudovanie – zrazu ho všetko zaujímalo. Školu ukončil ako najlepší v ročníku. „Myslím si, že to bol darček z neba, pretože sám seba som sa stále pýtal: Ako budem raz študovať päť rokov na univerzite, keď sa mi tak ťažko učí? To, že mi učenie išlo zrazu tak dobre, ma posmelilo na mojej ceste povolania. Zato ďakujem Bohu až dodnes.“

V roku 2007, keď mal Johannes 17 rokov, opustil svoju domovinu a odišiel do Ríma. Deň pred odchodom sa rozlúčil so svojimi internetovými kamarátmi a odvtedy už nikdy nezapol žiadnu počítačovú hru, hoci má doma ešte všetky CD. *„Že to bolo pre mňa také jednoduché, za to vďačím určite na prvom mieste Panne Márii, ale i modlitbe mojich rodičov.“*

Keďže bol Johannes ešte veľmi mladý, prosil o trojročný noviciát. Nie preto, že by si nebol istý svojím povolaním, *„ale preto, že sme to mali také pekné. Mal som čas na modlitbu a na čítanie duchovnej literatúry. Miloval som toto obdobie.“* Čo kňazstvo skutočne znamená, objavil až v noviciáte, keď čítal knihu o Márii Sieler. *„Zrazu mi svitlo. Pochopil som, že Ježiš chce nepretržite žiť svoj život vo mne. Nielen vtedy, keď stojím ako kňaz pri oltári. Myslím si, že človek pochopí len to, čo potrebuje. Aj pre mňa prišiel ten správny moment, aby som tomu porozumel.“*

Aj keď bol Johannes už v seminári, rád chodieval domov, pretože v jeho farnosti denne slúžil svätú omšu pán dekan Dr. Johann Trausnitz, u ktorého za mladi rád miništroval. Dr. Johann Trausnitz kladie veľký dôraz na dôstojné slávenie liturgie. „Bol som a ešte stále som vďačný za tento príklad.“ Po štúdiu filozofie a teológie na univerzite Santa Croce v Ríme bol spolu so štyrmi spolubratmi 8. decembra 2015 vysvätený za diakona v Starej Haliči, v zreštaurovanom kostole svätého Juraja hneď vedľa materského domu.

„Už sa teším na pastoráciu. Chcem byť pre ľudí naozaj dobrým pastierom, ktorý im ukáže správnu cestu, aby mohli prežiť s Bohom vydarený a šťastný život. Veľká vďaka patrí predovšetkým mojim rodičom, pretože som od nich dostal vieru a pretože ma podporovali, ale nikdy nenaliehali na mňa pri hľadaní povolania.“

Božie volanie mi už viac nedalo pokoja

P. Janko Maria Studer pochádza z malebného mesta Ried-Brig vo švajčiarskom kantóne Wallis. Mesto leží v nadmorskej výške necelých 1000 metrov. Pre Ježiša opustil páter Janko milované hory, svoju rodinu a priateľov a v októbri 2008 odišiel do predseminára v Ríme, aby sa stal kňazom. O tom, ako k tomuto rozhodnutiu prišlo, hovorí sám P. Janko Maria.

Ja a moje dve sestry sme dostali vieru prostredníctvom našich rodičov. Nedelná svätá omša a každodenná modlitba patrili k nášmu všednému životu. Ako dieťa som mal preto celkom prirodzený a živý vzťah k Ježišovi, čo som využil predovšetkým pri mojej veľkej záľube, pri behu. Pred každým pretekom som plný dôvery a z celého srdca prosil Boha, aby ma nechal vyhrať. A väčšinou som neprosil nadarmo. Samozrejme, veľmi som miloval hory. S priateľmi som chodieval lyžovať, spúšťali sme sa dolu svahom na snowborde, robili sme turistiku a horolezectvo, túry na horských bicykloch..., všetko, čo sa dá v prírode podniknúť. Krása prírody vo mne vyvolávala vždy veľkú vďačnosť voči Bohu, ale Božie volanie som tu nepocítil. Na to som musel putovať k Panne Márii do Medžugoria. Bolo to v roku 2000, mal som 19 rokov a cestoval som autobusom na mládežnícky festival. V Medžugorí sa ma dotkla hlavne atmosféra modlitby pri večerných poklonách. Pri jednej z týchto milostivých hodín mi prišla na um myšlienka, že by som sa mohol stať kňazom. Po návrate domov som zistil, že u nás je jedna skupina mladých, ktorí sa spolu modlia, a rozhodol som sa k nim pridať. Spriatelili sme sa a popri modlitbe a speve v zbore sme podnikali rôzne iné pekné veci, ako napr. stanovačky, sväté omše v horách, spolu sme išli na pizzu alebo do kina a každý rok sme sa vydali na cestu do Medžugoria na festival mladých.

Po maturite som sa musel rozhodnúť medzi štúdiom ekonómie a teológie. Keďže sa mi ekonómia páčila a toto rozhodnutie mi nepripadalo tak veľmi závažné, začal som so štúdiom ekonómie v Lausanne. Avšak myšlienka na kňazstvo ma už viac neopustila. Raz, keď som si v mojej rodnej farnosti po sobotnej večernej svätej omši vypočul prednášku o misijnej práci „služobníkov chudobných“ pôsobiacich v Južnej Amerike, pocítil som Božie volanie po druhý raz. Hlboko sa ma dotklo, keď som videl, ako sa kňazi starali o mladých v peruánskych Andách. Na životné rozhodnutie to však ešte stále nestačilo. Medzitým som počas duchovných cvičení – u nás vo Wallis ich každoročne dával P. Johannes Stoop – mohol spoznať a s celou mojou rodinou aj prijať spiritualitu Rodiny Panny Márie. Boh však musel na moje srdce zaklopať ešte hlasnejšie.

Raz v zime, keď sme boli na snowbordoch a na jednom neznámom mieste sme skúšali vybočiť zo zjazdovky, stáli sme zrazu pred 40-metrovým zrázom a za nami bol výstup s obrovskými masami snehu. V tomto okamihu som pocítil skutočnú smrteľnú úzkosť a vtedy som si uvedomil, že chcem zostať nažive len preto, lebo som sa chcel stať misionárom. Keď sme začali náš výstup, už o chvíľu sme boli až po hruď zaborení v snehu a museli sme sa zo všetkých síl prebojovávať až hore. Opakovane som vysielal malé strelné modlitby k Panne Márii. Konečne sme sa dostali na zjazdovku a až potom sme videli, že tam dolu sme neboli na skale, ale len na previsajúcej snehovej ploche! Mohol som Bohu len ďakovať.

Áno, Boh mi zachránil život, ale... stať sa misionárom? Najskôr sa stalo niečo celkom iné. Zalúbil som sa do jedného dievčaťa z našej modlitbovej skupiny a začali sme pekné, čisté priateľstvo, ktoré trvalo niekoľko rokov. Aj v tom čase sa mi myšlienka na kňazstvo neustále vracala. Napriek tomu som sa rozhodol urobiť si po ukončení štúdia ekonómie ešte dvojročné pedagogické vzdelanie, lebo som mal rád prácu s mladými a chcel som sa stať učiteľom na gymnáziu. Vyučovanie ma veľmi bavilo, avšak Božie volanie mi stále nedalo pokoja. Na duchovných cvičeniach Rodiny Panny Márie vo švajčiarskom Baldeggu som mal možnosť porozprávať sa s P. Paulom M. Siglom a zveril som sa mu aj s mojou túžbou stať sa kňazom v Rodine Panny Márie. Konečne som dokázal odpovedať tomu vnútornému hlasu, ktorý ma volal už 8 rokov.

S veľkou radosťou som odcestoval do Ríma, kde som mohol prijímať spiritualitu spoločenstva a potom sa venovať štúdiu. Rád som chodieval do Ríma a objavoval pre mňa ešte neznáme kostoly a časti mesta. Jedinečná atmosféra tohto mesta sa nedá jednoducho s ničím porovnať. Počas týchto rokov sa obzvlášť prehĺbil a oživil môj vzťah k Panne Márii. Jej som zveril celé moje kňazstvo a to ma upokojuje, hlavne keď hľadím na požiadavky, ktoré sa kladú na kňaza.

Hneď po vysviacke som mohol odísť na moje nové miesto pôsobenia. Do Švajčiarska. Tu bývam spolu s mojimi bratmi a sestrami nášho spoločenstva na misijnej stanici v Eppishausene a oficiálne som špirituálom pre sestry kapucínky v Kláštore sv. Školastiky v Tübachu. Ani vo sne by mi nenapadlo, že moje prvé pôsobisko bude práve vo Švajčiarsku. Veľmi sa teším, že svoje prvé pastoračné skúsenosti môžem nadobudnúť práve pri týchto duchovných matkách.

Z celého srdca vám ďakujem, že ma sprevádzate svojimi modlitbami, aby sa v mojom živote dokonale naplnila Božia vôľa a aby som jej volaniu odpovedal bez oponovania. Z mojej strany vám prisľubujem svoje kňazské požehnanie.

Priniesť Krista do Kórey

Až v 18. storočí priniesli vieru do Kórey kórejskí intelektuáli, ktorí s ňou prišli do kontaktu počas vzdelávacej cesty po Číne. Evanjelium sa pomaly šírilo vďaka pôsobeniu európskych misionárov, aj keď sa monarchia poznačená konfucionizmom snažila tomu zabrániť. V roku 1882 bola v krajine uznaná náboženská sloboda. V súčasnosti je asi 30% Juhokórejčanov bez vyznania, ako to sami o sebe vyhlasujú, a iba 15% obyvateľstva tvoria katolíci. Vzhľadom na to možno len žasnúť, že Sanghee Park, teraz 34-ročný, odpovedal na Božie volanie ku kňazstvu.

Sanghee pochádza z juhokórejského mesta Iksan z rodiny bez náboženského vyznania. Keď mal šesť rokov, istá spriatelena kresťanská rodina pozvala jeho staršieho brata na nedeľnú bohoslužbu do katolíckeho kostola. Malý Sanghee chcel ísť tiež a všetko tam bolo pre neho veľmi príťažlivé: hudba, miništranti, kňaz v krásnom rúchu. Čoskoro sa obaja chlapci cítili v katolíckom kostole ako doma; už nechodili do kostola len so svojimi známymi v nedeľu, ale navštevovali aj hodiny katechizmu a zúčastňovali sa aj na rôznych iných akciách. Keď prišla reč na prípravu na prvé sväté prijímanie, bola tu otázka, či aj oni chcú prijať sväté prijímanie. Na to ale museli byť pokrstení. Medzitým s nimi do kostola zašla aj ich matka, aby sa pozrela, čo tam jej dvaja synovia robia. Aj ona sa pritom otvorila kresťanstvu, ako prvá z rodiny sa dala pokrstiť a podporovala svojich synov vo viere. Mesiac pred prvým svätým prijímaním boli Pyeonghee a Sanghee pokrstení. O niekoľko rokov neskôr ich nasledoval aj otec.

P. Sanghee Andreas rozpráva:

„Do kostola som chodil často a rád, bol som miništrantom a spieval som v mládežníckom zbore. Dnes si uvedomujem, že to bola predovšetkým mariánska spiritualita skupiny Rosa Mystica, ktorá mi duchovne veľmi pomohla. Panna Mária nás skutočne mimoriadnym spôsobom chránila. Piati z našej modlitbovej skupiny sa stali kňazmi.

Je normálne, že mladý človek má určité predstavy o svojej budúcnosti, ale u mňa to tak nebolo. Po strednej škole som študoval fyziku, ale iba preto, aby som neskôr mal prácu, v ktorej zarobím dosť peňazí; ozajstné plány do budúcnosti som nemal. Preto ani moja motivácia nebola mimoriadne veľká a skôr som si užíval študentskú slobodu, než aby som skutočne študoval – čo sa patrične odrazilo aj na mojich známkach.

Ako 21-ročný som musel prerušiť štúdium a nastúpil som na dvojročnú vojenskú službu. U nás v Kórei je vojenská služba veľmi prísna, ale keďže som športový typ a dokážem sa prispôbiť, nerobilo mi to problémy. Ako 23-ročný som sa o niečo zrelší vrátil na univerzitu a študoval som s väčším nasadením. Popíjanie s priateľmi, čomu som sa predtým po večeroch venoval, ma prestalo baviť. Tiež som začal vážne premýšľať o mojom vzťahu k Bohu. Hoci som pravidelne chodil na svätú omšu, zistil som, že moja viera nemala korene. K Bohu som sa modlil iba vtedy, keď som bol

veľmi chorý a mal som veľké bolesti. Preto som rád prijal pozvanie môjho priateľa Joela, aby som sa s ním zúčastnil na modlitbovom stretnutí v hlavnom meste Soul. Tam som prvýkrát so záujmom počúval o zjaveniach a o zasvätení sa Panne Márii, hoci som sa už ako dieťa Panne Márii zasvätil v mariánskej družine Legio Mariae. Spoznal som tiež dosť mladých ľudí v mojom veku, ktorí sa s úprimným srdcom modlili pred Oltárnou sviatosťou, a videl som, ako celé hodiny svojho vzácneho víkendového času strávili s Ježišom.

Dotknutý týmito stretnutiami som začal praktizovať niektoré ich rady, napr. modliť sa ruženec a chodiť denne na svätú omšu. Ešte raz – tentoraz vedome – som zasvätil svoj život Panne Márii. A s týmto zasvätením sa zrodil aj plán pre moju budúcnosť: Chcel som svoj život jednoducho vložiť do rúk Panny Márie a žiť pre ňu. Ešte som nerozmýšľal nad kňazstvom, ale som presvedčený, že to bola ona, ktorá mi vyprosila moje kňazské povolanie. V modlitbovej skupine som sa dopyčul o tom, že nemecký misionár P. Anton Trauner, ktorý od roku 1958, teda takmer 59 rokov pôsobí v Kórei, chce poslať seminaristu Dongkyu do spoločenstva Rodiny Panny Márie v Ríme. Spýtali sa ma, či by som ho nechcel sprevádzať. Napriek mnohým pochybnostiam som sa v roku 2008 odhodlal na tento krok, lebo som mal v srdci istotu, že Panna Mária ma bude sprevádzať a viesť.

Keď na to dnes myslím, musím povedať, že to bola mimoriadna milosť, lebo tento krok som mohol urobiť bez toho, že by som mal nejaké veľké problémy. Moja mama sa mi zdôverila, že sa už dlho modlila za to, aby sa jeden z jej synov celkom daroval Bohu ako kňaz.

V tom čase som bol nadšený myšlienkou, že spoznám nový životný štýl, že pocestujem do Európy a že dostanem duchovnú formáciu v Ríme, v centre kresťanstva. O spoločenstve, do ktorého som sa vybral, som však nemal ani poňatia. Predstavoval som si život v kláštore na odľahlom mieste v lese. V noviciáte som potom počul o veciach, ktoré boli pre mňa úplne nové a ktoré mi priniesli vnútorné oslobodenie; napr. o dôvere alebo o detskom postoji voči Bohu. A tak som sa stále viac otváral Božej milosti a začal som chápať, že Boh ma skutočne povoláva, aby som sa stal jeho kňazom. Nikdy by som si nepomyslel, že môj Boh je Otec, ktorý ma miluje tak osobne, že má plán pre môj život. Preto som sa ho ani nikdy nepýtal na jeho vôľu. Dnes som veľmi šťastný, že môžem konečne byť jeho kňazom.

V nedeľu 6. novembra som vo svojej farnosti v meste Iksan v Južnej Kórei slávil svoju primičnú svätú omšu, na ktorej sa mohli zúčastniť dokonca aj niektorí naši bratia a sestry. Momentálne pomáham vo farnosti P. Traunerovi (má už 93 rokov) a tiež som špirituálom pre spoločenstvo sestier Sisters of the Immaculate Heart of Mary, ktoré založil P. Trauner. Moja budúcnosť však leží úplne v rukách Panny Márie. Preto vás prosím o modlitbu za mňa a za Kóreu, aby sa môj národ obrátil ku Kristovi, predovšetkým moji ťažko skúšaní bratia a sestry v Severnej Kórei.“

Po stopách svätého Norberta

„Keď som bola s Jozefom v požehnanom stave,“ rozpráva nám pani Herreová,
„môj manžel a ja sme po niekoľkých rokoch manželstva prežili nové,
hlboké obrátenie. Od tohto času patrí svätá omša k nášmu spoločnému dennému
programu. Tak sme sa denne za naše tretie dieťa – ešte v materskom lone – modlili.
Pri krste sme malého Jozefa Jána Rafaela zasvätili Panne Márii,
keďže sme už sami toto zasvätenie podľa Grigniona z Montfortu s našimi dvoma
staršími chlapcami slávnostne zložili v Altöttingu.“

Panna Mária je v živote rodiny Herreovej takisto prítomná ako anjeli. Keď otec Herre nastúpi do auta, s úplnou samozrejmosťou prosí o ochranu svätých anjelov. Každý večer sa rodičia spolu so svojimi deťmi pomodlili tri desiatky ruženca; každý syn sa mohol predmodlievať jeden desiatok. A katolícki skauti Európy boli pre chlapcov druhou rodinou.

V tejto atmosfére vyrastal Jozef spolu so svojimi dvoma bratmi Manuelom a Christofom (dnes P. Alfons Mária). Nečudo, že Jozef už v školskom veku pocítil povolanie ku kňazstvu. Ešte sa dobre pamätá:

„Spočiatku to vo mne nevyvolalo žiadne návaly plesania, pretože ,stať sa kňazom‘ pre mňa znamenalo predovšetkým: modliť sa a kázať. My sme sa v rodine modlili a ja som to aj ochotne robil, pretože moji rodičia mi v tom boli skutočne živým príkladom. No predsa to nebola moja obľúbená činnosť. Poznal som spokojnosť po modlitbe, ale to, že sa modlitba môže stať dokonca radosťou, to som ešte nevedel. A kázať: čože by som len mal ľuďom povedať? Aj keď som mal pred kňazstvom skôr strach, predsa len som chcel plniť Božiu vôľu, pretože mi bolo jasné, že iba tak sa budem môcť stať šťastným.“

Keď sa blížil čas maturit, vynárala sa pred Jozefom otázka: „Kde sa mám stať kňazom? V diecéze? V nejakej reholi? V ktorej?“

Okrem toho mal ešte jeden problém: „Veľmi rád a veľmi veľa som sa hral na počítači. No pri duchovných cvičeniach som si zakaždým uvedomil, že sa to spolu nehodí: chcem sa síce stať kňazom, ale denne darujem Bohu len 15 minút, kým pri počítači trávim celé hodiny.“ Čo mal teda robiť? „V podstate som hry na počítači nechcel zanechať. Preto som s Bohom uzavrel dohodu: v ten deň, keď sa budem hrať na počítači, pôjdem aj na svätú omšu. Tak som nedobrovoľne začal denne chodiť na svätú omšu. Dnes môžem povedať, že mi denné sväté prijímanie darovalo silu, aby som stále viac obmedzoval čas hrania, pokým som s tým celkom neprestal.“

Otázka miesta môjho kňazského pôsobenia sa vyriešila celkom jednoducho. Keďže môj brat Christof vstúpil do Diela Ježiša Veľkňaza, častejšie som ho navštevoval. A pretože sa mi tu hneď veľmi zapáčilo, nebolo moje rozhodovanie ťažké. Len som sa sám seba spytoval, či je to skutočne Božia vôľa. Tu mi pomohla rada môjho otca: „Bohu jednoducho povedz: Ak to nie je tvoja vôľa, tak mi pod nohy nahádz všetky možné polená.“ Tak som aj spravil, a preto som potom mohol ešte s väčším pokojom urobiť rozhodujúci krok do tohto spoločenstva. Až do kňazskej vysviacky som na mojej ceste nenašiel ani jedno ,poleno‘, a preto som presvedčený: Je to naozaj Božia vôľa, že tu v Diele Ježiša Veľkňaza dnes môžem žiť svoje povolanie.“

V našej duchovnej rodine patrí k formácii seminaristov, že počas semestrálnych prázdnin získavajú prvé pastoračné skúsenosti v misijných staniach. Spýtali sme sa P. Norberta Máriu, či tieto zážitky zmenili jeho predstavu o kňazstve. „Myslím, že ako väčšina kňazov aj ja som spočiatku sníval predovšetkým o tom, že obrátim veľa ľudí. No potom som sa naučil, že v prvom rade ide len o Boha, o to, aby som ho miloval; navonok viditeľné pastoračné pôsobenie je druhoradé. Pretože keď milujem Boha, potom Boh pritiahne ľudí k sebe. To teraz viem, ale viem aj, že to aj napriek tomu bude ťažké, keď človek nevidí žiadne ovocie alebo vidí len málo plodov.“

*P*áter Norbert pôjde do Francúzska, aby tam v kostole svätých Louisa a Zélie Martinových, rodičov svätej Terezky z Lisieux, pomáhal rektorovi, ktorým je náš P. Jean Marie. Pod ochranou svojho patróna svätého Norberta z Xantenu sa na toto pôsobisko už veľmi teší. Predovšetkým sa chce podľa príkladu svojho ochrancu venovať poklone, lebo je presvedčený, že presne tu pred Najsvätejšou Sviatosťou sa udejú najväčšie zázraky. Pri svojej primičnej omši trochu pootvoril svoje srdce: „Už ako seminaristu sa ma hlboko dotkli slová môjho duchovného otca P. Paula Máriu, ktorý nám raz povedal: ‚Keď dokáže Boh premeniť kúsok chleba na svoje telo, o čo viac bude môcť pretvoriť človeka v seba samého.‘ Áno, toto je cieľ môjho kňazstva, byť pretvorený v Ježiša. Kde sa to môže účinnejšie stať ako pri slávení svätej omše a pri klaňaní sa živému Bohu vo svätej Eucharistii?“

Na konci primičnej svätej omše sa P. Norbert Mária poďakoval svojim rodičom: „Láska rodičov sa najviac podobá Božej láske. To som prostredníctvom vás mohol zakúsiť. Ďakujem, mama, že si zostala doma a že si tu bola vždy pre nás. Viem, že moje povolanie je plodom vašej modlitby. Pretože len keď dokážeme veriť v Božiu lásku, len vtedy dokážeme žiť úplnú odovzdanosť v celibáte. Pre mňa je to jednoduché, pretože som mal dobrých rodičov, ktorí ma vždy bezpodmienečne milovali.“

Božia láska nás necháva voľných

P. Luca Ambrogio Ruggeri pochádza z mesta Riccione, zo známeho talianskeho letoviska na brehu Jadranského mora, ktoré je známe svojím najväčším aquaparkom v Európe. Emanuela, rodná sestra pátra Lucu, nám vo Víťazstve Srdca č. 70 vydala krásne svedectvo viery s pohľadom na svoje manželstvo. P. Luca nám, šťastný, že je už Kristovým kňazom, vyrozprával svoj vlastný príbeh.

Chcel by som začať jednou udalosťou z môjho života, ktorá bola pre mňa rozhodujúca, a to smrťou mojej matky. Mal som vtedy 15 rokov. Odišla od nás po dlhom boji s rakovinou. Mama mi ukázala, ako sa dá žiť viera s radosťou; tým, že ju dokazujeme skutkami. Naučila ma tiež, že sa pre dobro musím rozhodnúť slobodne. Spomínam si na jednu nedeľu, keď sa mi nechcelo ísť na svätú omšu a povedal som jej: „Mama, chcem ostať doma a pozeráť televíziu.“ Určite to bolo pre ňu bolestné, ale nedala mi to pocítiť. Povedala iba: „Dobre, ak to tak chceš, ostaň doma. Ale myslí na to, že si si tým vybral to horšie.“

V tom okamihu som vo svojom vnútri cítil, že som slobodný a môžem sa rozhodnúť. Táto sloboda mi dala spoznať, že svätá omša nie je čosi, čo my dávame Bohu, ale práve naopak, Boh sa dáva nám a dáva nám aj všetko, čo potrebujeme. Rýchlo som sa vzchopil a nasledoval som mamu a sestru do kostola. Táto malá udalosť bola typická pre moju mamu, ktorá stojí na začiatku môjho povolania a potom obetovala svoj život za mňa a našu rodinu.

Po matinej smrti som žil spolu so svojimi priateľmi obyčajný život mladého človeka z Riccione. Toto mesto je známe turizmom a zábavami. Netreba hľadať dlho, aby človek našiel nejakú diskotéku, a ja som strávil mnohé večery práve tam. Mal som niekoľko povrchných vzťahov, ktoré sa ale po krátkom čase rozpadli. Môj duchovný život bol obmedzený na nedeľnú svätú omšu a mal som túžbu stať sa architektom. V čase prípravného štúdia inžinierstva som získal niekoľko rozhodujúcich skúseností pre môj ďalší život.

Jednou skúsenosťou bol vzťah k mojej priateľke, ktorá je hlboko veriaca a mala aj jasné predstavy o životných hodnotách. S ňou som zažil moje prvé vážne priateľstvo a začal som konkrétne rozmýšľať o rodine. Ale presne v tomto čase som spoznal aj kňazov a sestry z Rodiny Panny Márie, ktorí v našom meste robili misie. Ich prítomnosť vzbudila vo mne, ale ešte viac u mojej staršej sestry mimoriadny záujem, pretože sme v radostnom úsmevе sestier z Rodiny Panny Márie spoznali úsmev našej mamy! Kládli sme si otázku, či nám tým nechce naša mama z neba niečo povedať. Medzi nami a misionármi vzniklo pekné priateľstvo. Jedna z misionárok sa ma spýtala, či by som nechcel jeden rok zasvätiť Panne Márii, aby som spoznal, či je moja priateľka skutočne tou ženou, ktorú pre mňa vybral Boh. Snažil som sa modliť každý deň ruženec, chodiť na svätú omšu a aj častejšie sa spovedať. V tomto čase som začal chápať, že Boh mi nič neberie, ale práve naopak, všetko

mi dáva. Cítil som, že som sa vybral správnou cestou, lebo som bol stále šťastnejší. Pridal som sa k modlitbovej skupine mladých, kde som zažil, že človek, ktorý sa modlí, je oveľa krajší a šťastnejší, ako ten, ktorý hľadá radosti len vo svete.

*N*a jednom z modlitbových večerov sa isté dievča z našej skupiny pýtalo, či by dvaja z nás mladých mužov boli ochotní sprevádzať ju na víkend do Ríma, kde chcela navštíviť Rodinu Panny Márie. Z bezpečnostných dôvodov sama cestovať nechcela. Jedným z tých dvoch mladých mužov som bol práve ja! Počas tohto víkendu sa môj život celkom zmenil. Len čo som prišiel do spoločenstva, cítil som sa, akoby som prišiel domov, hoci som sa nestretol ani s jedným jediným Talianom. Boli tam Nemci, Slováci, Francúzi, Afričania, Američania a Íri. Aj napriek tej mnohorakosti ani jeden Talian, a ja som sa predsa cítil ako doma!

Najkrajším a najväčším momentom pre mňa bolo stretnutie s duchovným vodcom spoločenstva. Celkom jednoducho som sa s ním rozprával a chcel som ho poprosiť o niekoľko rád pre môj osobný život a tiež pre môj vzťah s priateľkou. P. Paul Mária, len čo som sa pred ním otvoril, mi začal hovoriť o možnosti stať sa kňazom. V súvislosti s touto skutočnosťou som pocítil niečo, čo som ešte nikdy nezažil: bolo to, akoby odrazu vo mne vypuklo pranie stať sa kňazom a bolo to silnejšie ako zaľúbenosť do mojej priateľky. Tu som celkom jasne spoznal svoje povolanie. Niežeby som zrazu prestal byť zaľúbený, ale istota kňazského povolania vo mne naberala stále jasnejšiu podobu. Páter Paul ma potom upokojil: „*Nerob si starosti! Pán ťa nenúti rozhodnúť sa. On ťa miluje tak či tak, nezávisle od tvojho rozhodnutia, či už si chceš založiť rodinu, alebo sa stať kňazom.*“

V tomto okamihu som sa cítil úplne voľný v rozhodovaní a stál som pred rozhodnutím z lásky. V ten deň som sa rozhodol pre kňazstvo a po mesiaci som vstúpil do spoločenstva. Až teraz som pochopil, ako ma ten rok, ktorý som cez Máriu zasvätil Ježišovi, pripravil na ten najdôležitejší okamih môjho života: na moment, keď som spoznal svoje povolanie. Bez Panny Márie by som nikdy tak jasne nepochopil, k čomu ma Pán povolal, a už vôbec by som sa tak rýchlo nedokázal rozhodnúť.

*M*oje kňazské povolanie bolo a je darom, ktorý som si nezaslúžil, ale pre ktorý som bol otvorený. Celé svoje kňazstvo som zveril pod ochranu Panny Márie. Kto sa jej zverí, nebude sklamaný, pretože ona nás ako skutočná matka povedie správnou cestou, ona nám sprostredkuje skutočné šťastie. Ďakujem Vám za všetky Vaše modlitby.

Ježiš ťa chce veľmi malú

Podobne ako sv. Faustína i sr. Josefa Menéndez (1890 – 1923) dosiahla plnosť svojho pozemského života už ako 33-ročná a v tomto veku aj zomrela. Iba štyri roky žila ako skromná laická sestra v spoločnosti rehoľných sestier od Najsvätejšieho Srdca Ježišovho vo francúzskom meste Poitiers, kde pracovala ako krajčírka.

Nikto zo spolusestier, okrem predstavenej, nevedel o jej mystických daroch a o veľkom zmiernom utrpení, ktoré prinášala za obrátenie hriešnikov. V roku 1938 kardinál protektor kongregácie Eugen Pacelli – neskorší pápež Pius XII. – dovolil zverejniť posolstvá, ktoré vo víziách sr. Josefa dostala od samotného Ježiša:

„Nech účinne prispejú k tomu, aby v mnohých dušiach prebúdžali vždy väčšiu milujúcu dôveru v nekonečné zmilovanie Božského Srdca nad hriešnikmi, ktorými sme my všetci.“

Dňa 26. decembra 1922 po svätom prijímaní priniesla Panna Mária Josefe malého Ježiška. Josefa prosila Pannu Máriu, aby ju naučila Božie Dieťa milovať a prinášať mu útechu. Josefa píše do svojho denníka: „Hovorila som s ňou s veľkou dôverou, tak ako sa hovorí s matkou, a po svätom prijímaní som ju úpenlivo prosila, aby sa mu klaňala za mňa a aby ma naučila, ako mu mám vyjadriť svoju vďaku.“ Tu sa zjavila Božia Matka a priniesla Josefe Ježiška so slovami: „Pozri, dcéra moja, prinášam ti tvojho Ježiša... Ulož si ho hlboko do srdca. Pozri, ako mu je zima; aspoň ty ho zohrej svojou láskou. Je taký dobrý a má ťa tak rád. Nech len on sám jediný je kráľom tvojho srdca!“

Josefa uistila Pannu Máriu, že Ježiša by chcela veľmi milovať, ale, žiaľ, často nerobí dostatočne verne všetko to, čo on od nej žiada. „Tu Ježiš jemným detským hláskom Panne Márii povedal: ‚Matka, poprosil som Josefu, aby mi utkala košielku ozdobenú mnohými dušami.‘ A Panna Mária hneď pokračovala: ‚Áno, získaj mu duše, dcéra moja, a nedopusť, aby sa od neho vzdialili.‘“

Josefa nebeskú Matku ubezpečila, že túto úlohu – modlitbou a obetou pomáhať dušiam, aby sa priblížili k Bohu – chce plniť z celého srdca. No i napriek svojmu pevnému predsavzatiu prežívala súčasne vlastnú slabosť a obavu z toho, že svoje predsavzatie nesplní. „Neboj sa, dcéra moja. Ježiš očakáva len tvoju dobrú vôľu. Usiluj sa, koľko môžeš, aby si mu dokázala svoju lásku. Vieš, ako to máš spraviť? Ježiš ťa chce veľmi malú, celkom maličkú... takú malú, aby si našla miesto tu,“ a pritom Josefe rukou ukázala malú medzeru medzi svojím srdcom a Ježiškom, ktorého mala v náručí. „Ani netušíš, ako sa tu budeš mať dobre,“ pokračovala Panna Mária. Aj Ježiš ju povzbudil a zakýval jej svojou malou rúčkou: „Len sa o to pokús a potom to uvidíš!“ Zoči-voči takej veľkej láske prosila Josefa znovu o odpustenie za všetok svoj nevďak, ktorý si v hĺbke svojho srdca uvedomovala. Tu jej Panna Mária odpovedala: „Áno, je pravda, chvíľami si skutočne nevďačná. Vieš prečo? Lebo myslíš viac na seba než na neho. Nedbaj o to, ako ti je ťažko, ale dokazuj mu svoju lásku tým, že urobíš všetko, čo od teba žiada. Káže ti hovoriť, tak hovor. Káže ti mlčať, tak mlč. Káže ti milovať, tak miluj. On sa predsa o teba stará!“ A Panna Mária sa rozlúčila týmito slovami: „Maj sa dobre, dcéra moja! Nezabudni na košielku... Zohrej ho a daj mu duše!“

Prameň: DIE LIEBE RUFT, Botschaft des Herzens Jesu an die Welt, CH, Flüeli Ranft

Tri slamky

To, čo Pán Ježiš učil španielsku zmiernu dušu Josefu Menéndez, platí pre nás všetkých. Je to opísané takými jednoduchými slovami, že sa to nám dospelým môže zdať až príliš detské. Ale za tým stoja hlboké pravdy, ktoré sa nedajú žiť tak ľahko, ako by sa nám to na prvý pohľad zdalo. Niekedy to deti lepšie pochopia a môžu byť dokonca i nám dospelým príkladom v láske a v obetavosti.

*T*ak sme to zažili minulý rok v advente. Jedna naša sestra v Ríme na hodine katechizmu vysvetlila deťom, že v tomto čase prípravy na Vianoce môžu pripraviť Ježiškovi teplú mäkkú posteľku tým, že za každú obeť, ktorú prinesú, mu vložia do jasličiek steblo slamy. Päťročná Mária dávala veľmi dobrý pozor. Ona má veľké šťastie, že vyrastá v rodine, v ktorej sa veľa hovorí o viere a kde sa spoločne modlia. Každý večer si Líza a Michal nájdú čas a so svojimi dvoma deťmi, Máriou a sedemročným Františkom, sa pred sochou Panny Márie v obývačke modlia ruženec. Deti popritom zaspia, väčšinou počas tretieho desiatku. Ale vtedy, keď na konci modlitby prednášajú Panne Márii svoje osobné úmysly, sa opäť preberú.

*V*ten deň po adventnej hodine katechizmu bola Mária počas celej modlitby ruženca nápadne pozorná a jej rodičia sa čudovali, že tentoraz nezaspala. Po modlitbe sama odhalila svoje „tajomstvo“. Unavená, ale so žiarivým úsmevom povedala Mária svojej mame: „Dnes môžem vložiť tri slamky do jasličiek.“ Líza sa začudovane spýtala: „Tri slamky?“ – „Áno. Pomodlila som sa celý ruženec, modlila som sa ho na kolenách a odpustila som Františkovi.“ Áno, deti chápu často oveľa lepšie ako my dospelí, ako môžu „zohriať“ Ježiška a preukázať mu svoju lásku.

Boh potrebuje malých

*P*astieri prišli k betlehemskej maštálke a klaňali sa Dieťaťku. Priniesli mu dary a s prázdnyimi rukami sa šťastne vracali domov. Iba jeden malý pastierik si potajomky z jaslíčiek niečo zobral. Držal to pevne v rukách, takže si to ostatní najskôr vôbec nevšimli, až kým sa jeden z nich nespýtal: „Čo to máš v ruke?“ – „Slamku,“ odpovedal, „slamku z jaslíčiek, v ktorých ležalo Dieťa.“ – „Slamku,“ smiali sa ostatní. „Veď to je len odpad. Zahod' ju.“

Ale malý pastierik pokýval hlavou. „Nie,“ nástojil, „nechám si ju. Pre mňa je spomienkou na Dieťa. Zakaždým, keď si vezmem slamku do ruky, spomeniem si na Dieťa a na to, čo o ňom povedali anjeli.“

Na druhý deň sa ho ostatní pastieri opäť pýtali:

„Ešte stále máš tú slamku? Áno? Ale, veď ju už zahod! Však nemá žiadnu hodnotu.“ Ale malý to vedel lepšie. „To nie je pravda. Ležalo na nej Božské Dieťa.“ – „A čo?“ zapárali doňho ďalej, „Dieťa je síce vzácne, ale čo chceš robiť so stebлом slamy?“ Malý pastierik mal na to iný názor: „Na čom inom by inak mohlo Dieťa ležať, keď je také chudobné? Mňa steblo slamy učí, že Boh potrebuje aj to, čo je zdanlivo bezcenné, to, čo je malé. Áno, Boh potrebuje nás malých, ktorí toho veľa nevedia a v očiach veľkých nemajú veľkú hodnotu.“

Znovu a znovu si malý pastierik brával slamku do ruky, myslel na slová anjela a tešil sa pri myšlienke, že Boh tak miluje ľudí, že sa stal malým ako oni.

Jedného dňa mu ale jeden z pastierov slamku vzal a zúrivo sa rozkričal: „Ty s tou tvojou slamou. Ja sa z teba zbláznim!“ Lámal steblo slamy v dlani a potom ho s opovrhnutím hodil na zem. Malý pastierik starostlivo zodvihol svoj poklad, zľahka ho povystieral, zhlboka sa nadýchol a povedal: „Pozrite sa, zostala tým, čím bola – stebлом slamy. Celý tvoj hnev nemohol na tom nič zmeniť. Pokrčiť steblo slamy je ľahké. A možno si myslíš aj to, že čo už len je dieťa, keď tu potrebujeme niekoho silného! Ale ja ti hovorím, z tohto Dieťaťa sa stane muž a nikto ho nepremôže. On znesie zúrivosť ľudí a zostane tým, čím je: Božím záchrancom nás všetkých. Pretože ani hnev nemôže zničiť Božiu lásku!“